

SCHIFF JÚLIA

Padlás

Bărăgan, 1951–1956

*A szalmatetőn átszivárog az esővíz,
és mi, gyerekek, kezünkben lábasokkal,
tepsikkel a gerendákon egyensúlyozunk.
A szél önmagával fogócskázik,
fütyül, a fedőszék orgonáján improvizál,
aztán elfújja fejünk fölül a szalmatetőt.*

*Reggel a tisztára söpört telep
a sztyeppe tenyerén
– a lemeztelenített háztetők
mint partra vetett őszállatok –
nem ismer önmagára.*

*Csendben kerül el,
még arra sem volt ideje,
hogy elkiáltsa magát.*

Vontatópályán

*Az itt és az ott.
Egyensúlyozó művészet. Néha,
mint a jól sikerült költemény,
felcsillan a szerencse.
A világba vetett elszánt bizalom –
múló pillanat.
Az egymással kibékülő ellentétek
semmivel sem kecsegtetnek.
A vontatott évek fölötti
tehetetlenség tudatával
a legkisebb közös nevezőt védelmezed,
amely,
alighogy megtaláltad,
azonnal elveszett.*

A haza képe

*A nagyváros közepén
egyszerre csak
felbukkan
a másik haza:*

*hepehupás kövezet,
akácfasor,
rozoga kapu.*

*A visszahozhatatlanban élünk,
de mindenhol vezetnek
utak arra felé.*

Felnőtté válás

*Határokon túli
különös ország.*

*Lesben várja
az alkalmas pillanatot,*

*hogy kirobbantsa
a háborút.*

Késő feltámadás

*Mivel ideje ismét eljött,
kivonul a faluba
baldachinja védelmében
a Feltámadott.
Gyümölcsfa-menyasszonyok,
az ablakokban gyertyák
világítanak. Hívek
maroknyi csoportja
kíséri imádkozva.
Bütykös kezek kulcsolódnak
a gyermekek hitét
idéző
szokatlan mozdulatra.
A föld elnehezít.
Csak a remény kúszik
a fénybe vakon.*